Zaak 297/85 R

Towa Sankiden Corporation
tegen
Raad van de Europese Gemeenschappen

„Dumping"

Samenvatting

Kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging — Voorlopige maatregelen — Voorwaarden — Afweging van alle betrokken belangen
(EEG-Verdrag, artikelen 185 en 186; Reglement voor de procesvoering, artikel 83, paragraaf 2)

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET HOF
18 oktober 1985*

In zaak 297/85 R,

Towa Sankiden Corporation, gevestigd te Tokio (Japan), vertegenwoordigd door L. De Keyser en P. Bogaert, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van G. Harles, rue Philippe-II 34 B,

verzoekster,

* Procestaal: Engels.

tegen

Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door H.-J. Lambers, directeur van zijn juridische dienst, en E.-H. Stein, juridisch adviseur bij die dienst, als gemachtigden, bijgestaan door F. Jacobs, Queen's Counsel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Käser, directeur van de juridische dienst van de Europese Investeringsbank, boulevard Konrad-Adenauer 100,

verweerder,

ondersteund door

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. Temple Lang, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

interveniënte,

betreffende, primair, een verzoek om opschorting ten aanzien van verzoekster van de toepassing van verordening nr. 1698/85 van de Raad van 19 juni 1985 houdende instelling van een definitief anti-dumpingrecht op de invoer van elektronische schrijfmachines van oorsprong uit Japan (PB 1985, L 163, blz. 1),

geeft

DE PRESIDENT VAN HET HOF VAN JUSTITIE
VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

de navolgende

BESCHIKKING

1 Bij verzoekschrift in kort geding van 2 oktober 1985 heeft Towa Sankiden Corporation verzocht, primair, om opschorting te haren aanzien en tot 's Hofs uitspraak in de hoofdzaak, van de toepassing van verordening nr. 1698/85 van de Raad van 19 juni 1985 (PB 1985, L 163, blz. 1), waarbij een definitief anti-dumpingrecht is ingesteld op de invoer van door verzoekster vervaardigde elektronische schrijfmachines en de definitieve inning van de bij verordening nr. 3643/84 van de Commissie van 20 december 1984 (PB 1984, L 335, blz. 43) opgelegde voorlopige

anti-dumpingrechten is gelast, en, subsidair, om vaststelling van iedere andere voorlopige maatregel die het Hof in de gegeven omstandigheden wettig of billijk zal oordelen.

2 Het verzoek, dat op 3 oktober 1985 ter griffie van het Hof is ingeschreven, is ingediend krachtens de artikelen 185 en 186 EEG-Verdrag en 83 van het Reglement voor de procesvoering.

3 Verzoekster refereert aan haar op 1 oktober 1985 ter griffie van het Hof neergelegde beroep tot nietigverklaring van voormelde verordening nr. 1698/85.

4 Bij beschikking van 9 oktober 1985 is de Commissie op grond van artikel 37, eerste alinea, van 's Hofs Statuut-EEG toegelaten tot interventie in zaak 297/85 R ter ondersteuning van de conclusies van verweerder.

5 Op 9 oktober 1985 heeft verweerder schriftelijke opmerkingen ingediend. Op 14 oktober daaraanvolgend hebben partijen hun standpunt mondeling toegelicht.

6 Aan de vaststelling van verordening nr. 1698/85 door de Raad is het volgende voorafgegaan. Op 15 februari 1984 diende CETMA bij de Commissie een klacht in over dumpingpraktijken met elektronische schrijfmachines van oorsprong uit Japan, waaronder die van Towa Sankiden Corporation. Op grond van het onderzoek dat zij naar aanleiding van die klacht had verricht, stelde de Commissie op 20 december 1984 verordening nr. 3643/84 (PB 1984, L 335, blz. 43) vast, waarvan artikel 1, lid 3, voorziet in de instelling van een voorlopig anti-dumpingrecht van 20,2% op de door verzoekster uitgevoerde machines, tegen welk recht bij het Hof van Justitie een beroep tot nietigverklaring aanhangig is gemaakt. Op 19 juni 1985 stelde de Raad verordening nr. 1698/85 vast, waarvan artikel 1, lid 4, voorziet in een definitief anti-dumpingrecht van 20% op deze machines, terwijl artikel 2 bepaalt, dat de bij voornoemde verordening nr. 3643/84 opgelegde voorlopige anti-dumpingrechten definitief worden geïnd.

7 Verzoekster betoogt dat de toepassing van deze verordening te haren opzichte moet worden opgeschort tot de uitspraak van het Hof in de hoofdzaak, teneinde te voorkomen dat zij ernstige en onherstelbare schade lijdt.

8 Luidens artikel 185 EEG-Verdrag heeft een bij het Hof ingesteld beroep geen schorsende werking. Het Hof van Justitie kan echter, indien het van oordeel is dat de omstandigheden zulks vereisen, krachtens de artikelen 185 en 186 EEG-Verdrag opschorting van de toepassing van de bestreden handeling alsook andere voorlopige maatregelen gelasten.

9 Willen dergelijke maatregelen mogelijk zijn, dan dient volgens artikel 83, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering het verzoek in kort geding de omstandigheden te vermelden waaruit blijkt van het spoedeisend karakter, alsmede de middelen, zowel feitelijk als rechtens, op grond waarvan de voorlopige maatregel waartoe wordt geconcludeerd, aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt.

10 Onder verwijzing naar de middelen die zij in haar beroep tot nietigverklaring heeft aangevoerd, beroept verzoekster zich inzonderheid op vier middelen die de gevraagde maatregelen voorshands zouden kunnen rechtvaardigen. In de eerste plaats betwist zij het recht van de gemeenschapsinstellingen om een vaste drempel van 5% aan te houden bij de vraag of bij de vaststelling van de normale waarde en van een redelijke winstmarge de verkopen op de binnenlandse markt in aanmerking moeten worden genomen, en zij verwijt de instellingen artikel 2, lid 9, van verordening nr. 2176/84 van de Raad van 23 juli 1984 (PB 1984, L 201, blz. 1) — de basisverordening inzake dumping — te hebben geschonden door de normale waarde en de prijs bij uitvoer niet in hetzelfde handelsstadium te vergelijken. Verzoekster meent overigens, dat de gemeenschapsinstellingen er bij de bepaling van de normale waarde rekening mee hadden moeten houden, dat zij in de periode waarin het onderzoek plaatsvond, nog maar juist met de produktie van elektronische schrijfmachines was begonnen en dat haar reële kosten noodzakelijkerwijs hoger waren dan in een normale handelssituatie, hetgeen tot een correctie met betrekking tot die reële kosten had moeten leiden. Voorts meent zij gediscrimineerd te zijn ten opzichte van de vennootschap Nakajima, de enige Japanse fabrikant van elektronische schrijfmachines waaraan geen voorlopig of definitief antidumpingrecht is opgelegd, hoewel er geen feitelijk element zou zijn dat het verschil in behandeling tussen de beide vennootschappen kan rechtvaardigen.

11 Volgens de Raad vallen de vier door verzoekster aangevoerde middelen duidelijk buiten het kader van een kort geding en zou het onderzoek ervan de hoofdzaak prejudiciëren, terwijl nochtans geen ervan een „fumus boni juris" bezit. De omstandigheden die verzoekster aanvoert tot staving van het bestaan van een onherstelbare schade — vermindering van haar verkopen, verkleining van haar marktaandeel en ontwrichting van haar distributienet -, zouden inherent zijn aan de instelling van een anti-dumpingrecht; zij zouden niet het bewijs opleveren van een onherstelbare schade en het spoedeisend karakter en dus de vaststelling van voorlopige maatregelen niet kunnen rechtvaardigen. Voorts betoogt de Raad dat, overeenkomstig de duidelijke rechtspraak van het Hof, inzonderheid de beschikking van 17 december 1984 (zaak 258/84 R, Nippon Seiko), de belangen van verzoekster in elk geval moeten worden afgewogen tegen de schade die de Europese industrie zou lijden indien de gevraagde voorlopige maatregelen werden genomen. De Europese industrie zou door de door verzoekster verlangde voorlopige maatregelen ernstig in haar belangen worden getroffen.

12 Tot staving van de „fumus boni juris" voert verzoekster in haar verzoek in kort geding verscheidene middelen, feitelijk en rechtens, aan die zij ook in de hoofdzaak aanbrengt. In hun schriftelijke opmerkingen stellen de Raad en de Commissie zich op het standpunt, dat zij in een procedure in kort geding die middelen niet kunnen behandelen, daar zij dan tevens op de grond van de zaak zouden moeten ingaan. Ter terechtzitting van 14 oktober 1985 hebben beide instellingen en met name de Commissie betoogd, dat zij geen fouten hebben gemaakt bij de berekening van de dumpingmarge en bij de raming van de door de Japanse invoer aan de Europese industrie berokkende schade, en dat zij de bepalingen van de betrokken regeling — in casu verordening nr. 2176/84 — juist hebben toegepast.

13 Erkend moet worden dat de door verzoekster voorgedragen argumenten relevant lijken en dat er bij het onderzoek van de hoofdzaak nader op zal moeten worden ingegaan, terwijl de gemeenschapsinstellingen, in de lijn van hun hiervóór vermelde standpunt, geen poging hebben gedaan — en ook niet hebben willen doen — om aan te tonen dat die argumenten niet relevant zouden zijn. Behoudens hetgeen hierna onder punt 17 zal worden opgemerkt, kan men mitsdien tot het oordeel komen, dat de door verzoekster aangevoerde middelen de gevraagde voorlopige maatregelen voorshands gerechtvaardigd doen voorkomen.

14 Ook al heeft verzoekster in de onderhavige zaak middelen, zowel feitelijk als rechtens, aangevoerd op grond waarvan de opschorting van de toepassing van de bestreden verordening aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt, toch zal het Hof nog moeten beoordelen of die opschorting spoedeisend is en noodzakelijk om ernstige en onherstelbare schade voor verzoekster te voorkomen.

15 Dienaangaande verdedigen partijen tegengestelde standpunten, tot staving waarvan zij cijfers noemen betreffende het prijsniveau en het marktaandeel van de Europese industrie en haar Japanse concurrenten. De cijfers van de Raad en de Commissie komen echter niet met die van verzoekster overeen. In het kader van een procedure in kort geding is het voor de president van het Hof onmogelijk om, zonder de hoofdzaak te prejudiciëren, aan de cijfers van de ene partij meer geloof te hechten dan aan die van de andere, wanneer — zoals in casu — geen andere elementen de balans in het voordeel van een hunner doen doorslaan. En hij verkeert in een zelfde onmogelijkheid wanneer het erom gaat, te beoordelen of de prijs bij uitvoer en de normale waarde in hetzelfde handelsstadium zijn vergeleken.

16 Daarbij komt, dat in het kader van een procedure krachtens de artikelen 185 en 186 EEG-Verdrag alle betrokken belangen tegen elkaar moeten worden afgewogen. Dienaangaande hebben de gemeenschapsinstellingen gesteld, dat de Europese producenten ten gevolge van het te laag prijzen van de door verzoekster verkochte elektronische schrijfmachines aanzienlijke schade lijden en dat een schorsing van de definitieve anti-dumpingrechten ongetwijfeld zou leiden tot het verdwijnen van een deel van de Europese industrie. Bij gebreke van betrouwbare en niet betwiste gegevens waaruit van het tegendeel blijkt, moet ervan worden uitgegaan, dat de vaststelling van de gevraagde voorlopige maatregelen de Europese industrie aanzienlijke schade zou kunnen berokkenen.

17 Gelet op het beginsel dat, in geval van twijfel, het aan de verzoekende partij staat om de juistheid van haar beweringen aan te tonen, volgt uit het voorgaande, dat verzoekster geen zeker bewijs heeft weten te leveren van het bestaan van een ernstige en onherstelbare schade, op grond waarvan de gevraagde voorlopige maatregelen spoedeisend zouden zijn.

DE PRESIDENT VAN HET HOF,

rechtdoende bij voorraad,

beschikt:

1) **Het verzoek wordt afgewezen.**

2) **De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.**

Luxemburg, 18 oktober 1985

De griffier
P. Heim

De president
A. J. Mackenzie Stuart